

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 95. An aliter possit Sacramentum Pœnitentiæ esse validum & informe ratione doloris aut ob aliam causam; Et quid tum sit dicendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

perjurii, n. conf. supponimus enim non adesse detestationem perjurii, sed solius furti.

677. Q. 95. An aliter possit Sacramentum Pœnitentiae esse validum & informe ratione doloris vel obliam causam, & quid tum sit dicendum. R. §. 1. Suas d. 20. f. 4. n. 26. aliquie cum Laurentio supra nu 210. & 225. putant dolorem bonâ fide dimidiatum non obstare valori hujus Sacramenti, sicuti non obstat confessio bonâ fide dimidiata, hinc dicunt cum Lugo d. 14. n. 89. adhuc non validum hoc Sacramentum, si quis accedat cum dolore particulari de furto, omisso omni dolore de perjurio etiam confessio, eò quod invincibiliter putaret sufficere dolorem de furto, quia memoria perjurii videtur se habere per accidentem obligationem doloris de illo, suppositâ ignorantia invincibili de obligatione talis doloris. Idem dicunt aliqui, si omitteret dolorem de perjurio, invincibiliter putans esse tantum veniale, aut si ideo de perjurio doleret tanquam de veniali ex metu solius Purgatorii. Nec obstat, quod dolor efficax & debitus de his peccatis fieret sensibilis, si revera adesset: nam non ideo iste determinatè dolor est pars essentialis hujus Sacramenti, nam dolor de venialibus, quæ quis confiteretur cum mortalibus, etiam sit sensibilis per confessionem illorum venialium, neque tamen est pars essentialis illius Sacramenti, sed pars essentialis est tantum indeterminatè hic vel ille dolor de peccato confessio, sicuti pars essentialis hujus hominis est hæc vel illa indeterminatè materia. Ita illi probabiliter: & consequenter,

678. Q. 2. Probabile est in his casibus dari posse Sacramentum Pœnitentiae validum & informe

me, I. S
jurium,
teatur,
rio. 2.
dolet
perjurii
ex metu
illud. 3.
etiam u
ter dole
vincibil
lere. 4.
truma qu
altero
rem no
sum mo
perit Ba
vel ven
cum del
à n. 251
solis ve
mem.

§. 3.
jurio g
terutro
re inval
dolor &
fitetur,
si ille, q
rem de
de furto
nari si
lor, qu
debit e
di, se d

me. 1. Si pœnitens habens, v. g. furtum & perjurium, de furto tantum doleat, illudque confiteatur, inculpabiliter non cogitans de perjuro. 2. Si sciens furtum esse mortale, de hoc doleat ex speciali motivo justitiae, & putans perjurium esse tantum veniale, de hoc doleat ex metu solius Purgatorii, sed non confiteatur illud. 3. Si agnoscens utrumque esse mortale, etiam utrumque confiteatur, de uno efficaciter dolens, de altero inefficaciter, attamen invincibiliter putans se de utroque efficaciter dolere. 4. Si utrumque mortale agnoscens, utrumque confiteatur, dolens de uno non de altero, bonâ fide putans hunc alterius dolorem non requiri. 5. Si adultus post commissum mortale, sine dolore de hoc mortali suscepit Baptismum, & postea peccet mortaliter vel venialiter, hocque peccatum confiteatur cum debito dolore. Videri potest *Dicast. d. 6.* à n. 251., ubi ostendit confessionem etiam de solis venialibus posse esse validam & informem.

§. 3. Si quis sibi conscius de furto & perjurio gravi, scienter omittat dolorem de alterutro peccato, certum est Sacramentum fore invalidum, nam ut valeat, debet adesse talis dolor & tale propositum, vi cuius ille, qui confitetur, denominetur simpliciter pœnitens, sed si ille, qui confitetur, malâ fide omittat dolorem de perjurio, non potest nec per dolorem de furto, nec per præsens propositum denominari simpliciter pœnitens, ergo. *Prob. min. Dolor,* qui denominat simpliciter pœnitentem, debet excludere voluntatem actualem peccandi, sed hanc non excludit iste dolor, nam actu-

679.

liter peccat, uti supponitur: nec talis habet propositum universale non peccandi, cum actu peccet, ergo nec per tale propositum potest denominari simpliciter pœnitens. Et consequenter quandocunque aliquis actu mortaliter peccat in confessione, uti si scienter sine causa omittat mortale, aut accedat sine debito examine, tale Sacramentum semper est invalidum, quidquid contradicant aliqui apud *Dicast.* d. 9. dub. 13. & cum *Gob.* t. 7. n. 278. qui putant tum posse esse validum & informe. Similiter certò est invalidum, si quis etiam bonâ fide accedat sine ullo dolore, aut sine dolore supernaturali vel efficacè, quidquid iterum contradicant aliqui apud *Lugon.* 69. *Averjam* l. 7. *Gormaz* num. 297. Quod si Sacerdos intenderet pœnitentem nisi dispositum absolvere ab aliquibus tantum, & non ab omnibus mortalibus, si hæc ipsius intentione prævaleat, id est, si absolutè nolit absolvere, nisi per absolutionem remittatur unum mortale sine altero, Sacramentum non est tantum informe, sed prorsus invalidum, uti recte *Gormaz* n. 285. quia non habet intentionem conformem institutioni Christi, qui voluit non remitti unum mortale sine altero: si tamen prævaleret intentione faciendi hoc, quod facit Ecclesia, vel quod Christus instituit, Sacramentum esset validum & formatum.

Obji. *S. Th.* in 4. dist. 17. q. 3. a. 4. videtur docere, quod Sacramentum possit esse validum, etiamsi etiam scienter aliquis omittat omnem dolorem internum, ita enim habet: *Confessio* potest esse in eo, quin non est contritus, quia potest peccata sua Sacerdoti innotescere & clavibus Ecclesie se subjicere, & quamvis tunc non percipiat absolutionis

syst.

fructum, tamen recedente fictione percipere incipit,
sicut etiam est & in aliis Sacramentis: inde non tene-
tur iterare confessionem, qui factus accedit, sed tene-
tur postmodum fictionem suam confiteri. Rationem
dat Auctor libelli, cui titulus *Pentalogus diaphori-*
cus n. 3. & 32. quia dolor prout est internus, sic
est tantum dispositio, prout autem est absolu-
venti externè manifestatus, sic tantum est ma-
teria Sacramenti, sive, contritio cordis est dispo-
sitio tantum, contritio oris est materia, ergo
quamvis desit contritio cordis, potest Sacramen-
tum esse validum, quia non deest materia Sacra-
menti sed tantum dispositio, actualis autem
susceptio Sacramenti supplet sufficientiam
dispositionis, faciendo quod Deus sit tali insuf-
ficiencia contentus. *R. & contra est.* 1. nam
Conc. Florent. relatum n. 583. dicit *cordis contri-*
tionem esse materiam hujus Sacramenti, sicuti
materia est *oris Confessio*, Similiter *Trid. less. 14.*
De pœn. c. 3. ait, *Sunt autem quasi materia hujus*
Sacramenti ipsius pœnitentis actus, nempe contritio,
confessio & satisfactio. 2. *Quamvis dolor inter-*
nus dicatur esse dispositio, tamen requiritur ad
valorem Sacramenti, cum sine illo nemo sit ve-
rè pœnitens: etiamsi autem dicatur esse materia
prout manifestatus nihil ad rem facit, attamen
ad valorem requiritur, ut adsit, immo manifestari
non potest, si non adsit. 3. *Sensus communis*
fidelium & praxis Ecclesiæ est, ut quando Con-
fessio est sacrilega, censeatur invalida, ideoque
fideles repetunt peccata in ea exposita, ita enim
etiam prescribit Catech. Rom. De Sacram. Pœn.
c. 9. *Si quis peccata confessus sit præmisso negli-*
gente examine, Confessionem iterare omnino o-
portebit, ergo similiter, si confessus sit sine inter-

no dolore, confessio est invalida, licet utrobi-
que negligatur aliquid merè internum. S. Th.
intelligi debet de pœnitente, qui apud eundem
Confessarium postea confitetur fictionem,
hoc ipso enim censetur iterum sufficienter re-
petere suam confessionem: & in praxi pro se-
curitate agendum est, ut in genere iterum se
accuset de illis peccatis, secundum dicenda.

1216.

680. §. 4. Quando Sacramentum Pœnitentia
fuit in validum, nunquam reviviscit, quia non
exitit. E contrà si fuit validum & informe,
postea sublato obice reviviscit ad causandam
gratiam, uti explicatum est in p. I. à n. 201. Et
per talem Confessionem quamvis informem
satisfit præcepto Cōfessionis annuæ, nec postea
est obligatio repetendi peccata in tali confel-
sione explicata, sed tantum omissa, uti suis lo-
cis dicetur.

681. Q. 96. *Quid addendum fit circa dolorem, si quis
confiteatur sola venialia.* Rz. seqq. §. 1. Dolor suf-
ficiens pro remissione venialium in Sacra-
mento, debet esse honestus, verus, formalis, super-
naturalis, sensibilis, & efficax respectu alicujus
saltem venialis, uti constat ex dictis à n. 663, si
cum proportione applicentur rationes ibi ad-
ductæ: unde licet non sit obligatio confiten-
di venialia, tamen si quis ea confiteatur, debet
habere illa, quæ requirit valor & effectus hu-
jus Sacramenti, Aversa q. 11. s. 1. Dicast. d. 6.
dub. 15. Dixi, respectu alicujus saltem venia-
lis, nam communis & certa sententia est, non
esse opus, ut dolor se extendat ad omnia venia-
lis, quorum aliquis tibi conscius est, cum enim
non sit obligatio ea confitendi, sed possint ali-

ter rem
num re
cur pœ
rem un
§. 2
I. Dilg
xit ad
dolore
Arr. d
esse ce
quia C
cramer
liorum
cere d
est opp
volunt
etuali a
quoru
Prapos
probab
munit
dicta
mentu
rum ap
quam
665. s
apud L
le, si
lium, c
rentia
sed co
debet
Sacra
vissim
& cor